Raad van State

201200722/1/V1.
Datum uitspraak: 1 juni 2012

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

(hierna: vreemdeling 1) en
(hierna: vreemdeling 2), mede voor hun minderjarig kind, (hierna tezamen: de vreemdelingen),
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 22 december 2011 in zaken nrs. 11/10260 en 11/10262 in de gedingen tussen:

de vreemdelingen

en

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister).

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 25 februari 2011 heeft de minister, voor zover thans van belang, aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 22 december 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 januari 2012, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In hun grief klagen de vreemdelingen dat de rechtbank ten onrechte met verwijzing naar een medisch advies van Medifirst van 16 september 2010 (hierna: het Medifirst-advies) heeft overwogen dat de minister zorgvuldig heeft beoordeeld of vreemdeling 1 gehoord kon worden en zich mede daarom in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat zijn asielrelaas positieve overtuigingskracht mist. Hiertoe voeren zij aan dat de rechtbank heeft miskend dat de minister niet aan zijn vergewisplicht heeft voldaan en vreemdeling 1 nader medisch had moeten laten onderzoeken. Zij verwijzen naar de uitspraak van de Afdeling van 14 oktober 2011 in zaak nr. 201101168/1/V2 (www.raadvanstate.nl).

2.1.1. In het Medifirst-advies is geconcludeerd dat er bij vreemdeling 1 geen beperkingen op grond van medische problematiek zijn die van invloed op het horen kunnen zijn, dat hij kan worden gehoord en dat er geen sprake is van medische problematiek die van invloed op zijn verklaringen kan zijn. In het Medifirst-advies is evenwel geen enkele onderbouwing van die conclusies gegeven en de minister heeft terzake geen nader onderzoek laten doen. Naar volgt uit hetgeen in voormelde uitspraak van de Afdeling van 14 oktober 2011 is overwogen, betekent dit dat de minister niet heeft voldaan aan de ingevolge artikel 3:2 van de Awb op hem rustende vergewisplicht. De rechtbank heeft dit niet onderkend.
Reeds hierom slaagt de grief.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, worden de onderscheiden besluiten van 25 februari 2011 getoetst in het licht van de daartegen voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.3. De vreemdelingen voeren aan dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat hun onderscheiden asielrelazen

ongeloofwaardig zijn. Volgens hen kon vreemdeling 1 vanwege een opgelopen trauma niet worden gehoord.

2.3.1. De minister heeft zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van vreemdeling 1 positieve overtuigingskracht mist, nu hij op diverse punten summier, tegenstrijdig en vaag heeft verklaard. Voorts heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van vreemdeling 2 positieve overtuigingskracht mist, mede nu dat relaas afhankelijk is van en voortvloeit uit het ongeloofwaardig geachte asielrelaas van vreemdeling 1. Als reactie op het betoog dat vreemdeling 1 niet kon worden gehoord, heeft de minister verwezen naar het Medifirst-advies.

Uit hetgeen hiervoor in 2.1.1 is overwogen, volgt dat de minister het Medifirst-advies ten onrechte aan de besluitvorming ten grondslag heeft gelegd. Dit brengt met zich dat hij ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de onderscheiden asielrelazen van de vreemdelingen positieve overtuigingskracht missen.

De beroepsgrond slaagt.

2.4. Aan de hiervoor niet besproken beroepsgrond wordt niet toegekomen. Over die grond heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van de onderscheiden besluiten van 25 februari 2011 waarop die betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Die beroepsgrond valt thans dientengevolge buiten het geschil.

2.5. De beroepen zijn gegrond. De onderscheiden besluiten van 25 februari 2011 worden vernietigd wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb.

2.6. De minister voor Immigratie, Integratie en Asiel dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. verklaart het hoger beroep gegrond;
II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 22 december 2011 in zaken nrs. 11/10260 en 11/10262;
III. verklaart de in die zaken ingestelde beroepen gegrond;
IV. vernietigt de onderscheiden besluiten van de minister voor Immigratie en Asiel van 25 februari 2011, kenmerk 1009.03.1173, voor zover die zien op de aanvragen van de vreemdelingen tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd;
V. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdelingen in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, ambtenaar van staat.

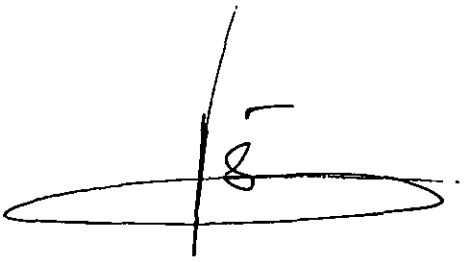
w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

w.g. Hartsuiker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 juni 2012

620.
Verzonden: 1 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummers: AWB 11/10260 en AWB 11/10262
Datum uitspraak: 22 december 2011

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

(nader te noemen: eiser),
geboren op
v-nummer
(nader te noemen eiseres),
geboren op
v-nummer
alsmede haar minderjarige kind

geboren op
v-nummer:
allen van Armeense nationaliteit,
gemachtigde mr. M.L. Saija,

tegen

de Minister voor Immigratie en Asiel
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij afzonderlijke besluiten van 25 februari 2011 heeft verweerder de aanvragen van eisers van 27 september 2011 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Tevens is ambtshalve besloten dat eisers niet in aanmerking komen voor uitstel van vertrek op grond van artikel 64 van de Vw 2000.

Op 24 maart 2011 hebben eisers beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van de beroepen heeft plaatsgevonden ter zitting van 18 oktober 2011. Eisers zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. A.M.H.W. van Heerebeek.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit - de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen - te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Ter staving van de asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eiser was werkzaam voor een rijke zakenman, genaamd . Deze had eiser aangesteld als zijn lijfwacht. Eiser moest met zijn chef mee naar afspraken en reed hem daar naar toe. Op een gegeven moment kwam eisers chef dronken uit een restaurant en stond erop zelf te rijden. Eiser had geen keuze en moest op de bijrijdersstoel plaatsnemen. Tijdens deze rit heeft eisers chef iemand aangereden. Eiser is nog naar het slachtoffer gaan kijken, maar zijn chef wilde dat hij doorreed. Eiser heeft ook nog een klap gekregen van zijn chef omdat hij weigerde om te rijden. Eiser is vervolgens met een taxi naar huis gegaan. De volgende ochtend stonden er agenten voor de deur. Zij wilden eiser arresteren. Zij vonden dat eiser als lijfwacht de schuld van zijn chef op zich moest nemen. Eiser heeft kunnen ontkomen en is vervolgens via een vriend en eisers broer ondergedoken bij een ouder echtpaar. Agenten hebben eiseres meegenomen voor verhoor en daarbij haar paspoort ingenomen. Zij moest aan de agenten vertellen waar haar man was en bedreigden haar daarbij. Zij is tijdens dat verhoor ook geslagen en heeft toen een bloeding gekregen. De familie van het slachtoffer van het ongeluk heeft eiseres ook bedreigd en de hond doodgeschoten. Zij moest vertellen waar haar man was anders werden zij en haar baby ook doodgeschoten.

3. Verweerder heeft de aanvragen afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Eisers zijn toerekenbaar niet in het bezit van documenten ter onderbouwing van de reisroute, hetgeen met zich brengt dat het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 op hen van toepassing is. Nu van het naar voren gebrachte relaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat en dit daarom ongeloofwaardig is, komen eisers op grond van dat relaas niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4. Hiermee kunnen eisers zich niet verenigen en daartoe is het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Eisers zijn van mening dat zij uitgebreid hebben verklaard over de reis. Ook hebben zij het paspoort niet in handen gehad. Eisers zijn van mening dat zij een geloofwaardig asielrelaas hebben afgelegd. Het besluit is onzorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Bij brief van 12 oktober 2011 hebben eisers de gronden aangevuld. Deze brief is in twee delen te verdelen: de punten 1 tot en met 5 zien op de medische problemen van eiser en de punten 6 tot en met 12 zijn een herhaling van de eerder ingediende gronden. Verweerder stelt zich primair op het standpunt dat deze brief buiten het geding moet worden gehouden, aangezien deze eerder ingediend had kunnen worden.
De rechtbank overweegt met betrekking tot de punten 1 tot en met 5 dat deze medische aspecten onder andere zien op het niet goed kunnen verklaren van het asielrelaas door eiser. In de zienswijze heeft eiser reeds gesteld dat hij medische informatie aan het opvragen is ter onderbouwing van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat de voornoemde punten 1 tot en met 5 in de beoordeling betrokken kunnen worden, nu zij een onderbouwing vormen van een reeds eerder ingenomen standpunt en de goede procesorde hierdoor niet is geschaad.
De punten 6 tot en met 12 van de brief van 12 oktober 2011 zijn een herhaling van de eerdere gronden, zodat deze ook in de beoordeling betrokken kunnen worden.

7. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.
Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

8. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid aan eiser kunnen tegenwerpen dat hij zijn paspoort niet heeft overgelegd. Uit het eerste gehoor blijkt immers dat hij op de grens van Rusland en Polen het paspoort heeft laten zien aan de douanebeambten. Op dat moment was eiser reeds in een land, alwaar hij de bescherming van de autoriteiten kon inroepen zodat verweerder dit aan eiser heeft kunnen tegenwerpen. Dat eiser niet op de hoogte is van de asielprocedure kan hieraan niet afdoen. Voorts heeft verweerder in redelijkheid kunnen overwegen dat eisers onvoldoende gedetailleerd hebben verklaard over de reisroute. Zo weten eisers niet door welke landen zij zijn gereisd. Hieruit volgt dat verweerder het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan eisers heeft mogen tegenwerpen. Hetgeen verder in dit verband is aangevoerd kan daarmee onbesproken blijven.

9. Als zich een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000 voordoet, moet volgens paragraaf C14/2.4 van de Vc 2000 van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht uitgaan om het geloofwaardig te achten.

10. Eiser heeft in de brief van 12 oktober 2011 gesteld dat verweerder niet zorgvuldig heeft getoetst of eiser in staat was om gehoord te worden gelet op de door de psychiater geconstateerde post traumatische stress stoornis. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt. Uit het Medisch advies horen en beslissen d.d. 16 september 2010 blijkt dat eiser gehoord kon worden en dat er geen beperkingen zijn op grond van medische problematiek die van invloed kan zijn op het horen. Uit het rapport nader gehoor blijkt voorts dat er vijf keer gepauzeerd is, dat aan eiser regelmatig gevraagd is of hij nog door kon gaan of dat hij wilde pauzeren en dat eiser geen klachten had over het gehoor. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dan ook zorgvuldig gehandeld en getoetst of eiser gehoord kon worden. De stelling van eiser slaagt dan ook niet.

11. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers asielrelaas de vereiste positieve overtuigingskracht ontbeert. Daartoe wordt het volgende overwogen.

12. Verweerder heeft de verklaringen van eiser over het voertuig waarin hij reed in strijd kunnen achten met algemene openbare bronnen. Zo heeft eiser in zijn verklaringen gesteld dat hij in een Mercedes S450 reed; dit was het enige voertuig waar eiser in reed en tevens mocht hij dit voertuig na diensttijd mee naar huis nemen. Eiser heeft verklaard dat het een hele mooie auto is en dat het interieur erg luxe is. Uit openbare bronnen blijkt dat

het moet gaan om het model dat is geleverd vanaf 2006 en dat het dan de S 450 zou moeten zijn. Verweerder heeft tijdens het gehoor een plaatje getoond van een Mercedes S450 maar eiser herkent dit voertuig niet. Eiser stelt dat het op de weg van de contactambtenaar lag om nader onderzoek te doen. Verweerder heeft echter naar het oordeel van de rechtbank kunnen overwegen dat het aan eiser is om zijn aanvraag aannemelijk te maken waartoe hij in het nader gehoor alle ruimte heeft gehad.
Ook heeft verweerder kunnen overwegen dat eiser onjuiste verklaringen heeft over de kilometerteller en de wijze waarop gestart moet worden. Zo heeft eiser verklaard dat hij met een sleutel moest starten terwijl uit algemene bronnen blijkt dat de auto met een startbutton wordt gestart. Hij kan ook geen specifiekere beschrijving geven van het dashboard, dan enkel het noemen dat het paneel breed was en er naast een kilometerteller andere metertjes en lichtjes zaten. Eiser stelt dat hij in de war was en gewend was om Sovjet auto's te rijden. Verweerder heeft echter kunnen overwegen dat juist van iemand die gewend was om in Sovjet auto's te rijden mag worden verwacht dat hij bij het besturen van een dergelijk dure auto enkele details onthoudt.
Daarnaast heeft verweerder ongeloofwaardig kunnen achten dat de vrouw die bij het slachtoffer aanwezig was, op basis van de kentekenplaat het voertuig aan eiser heeft kunnen koppelen. Eiser heeft immers zelf verklaard dat zijn chef het slachtoffer met zo'n 100 km per uur heeft aangereden, hij vervolgens nog 100 meter is doorgereden en het buiten donker en onverlicht was. Dat de kentekenplaat verlicht was doet hier niet aan af gezien de omstandigheden die eiser hierover heeft aangevoerd. Daarmee heeft verweerder tevens kunnen overwegen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt hoe hij binnen acht uur door de politie aan het gestelde misdrijf gekoppeld kon worden.
Ten slotte heeft verweerder kunnen overwegen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt hoe hij heeft kunnen ontsnappen aan de vier mannen die hij de ochtend na de aanrijding voor zijn deur aantrof. Zo geeft eiser hierover aan dat hij door de mannen naar buiten werd gesleept, toen hij ontsnapte. Tijdens zijn vrije relaas geeft eiser aan dat hij zich niet kan herinneren hoe hij is ontsnapt. Eiser heeft echter geen nadere details kunnen geven voor zijn ontsnapping.
Verweerder heeft ook nog de naam van de chef gezocht maar kan deze niet vinden in openbare bronnen, hetgeen afbreuk doet aan het asielrelaas.

13. Gelet op het voorgaande is er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er van het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Nu het asielrelaas van eiseres afhankelijk is van dat van eiser en verweerder terecht dat asielrelaas onvoldoende ongeloofwaardig heeft bevonden, komt ook eiseres niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op één van de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gronden. Geconcludeerd moet worden dat verweerder terecht heeft overwogen dat eisers op grond van hun relaas niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op één van de gronden genoemd in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

14. Derhalve zijn de beroepen ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L. van Gijn, rechter, in tegenwoordigheid van mr. D.G. Wessels-Harmsen, griffier.

De griffier, De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op 22 december 2011.

Rechtsmiddel:
Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

VERZONDEN OP
22 DEC 2011

Voor fotocopie conform
De Griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
19 JAN 2012
ZAAKNR. 22111
KAM: VI
BEHANDELD DD: PAR:

PLIEGER & SAIJA
ADVOCATEN

Advocaten
Mr. T.P. Boer
Mw. mr. E. Derksen
Mr. J.M.F. Honders
Mr. R. Plieger
Mr. R.F.M. Post
Mw. mr. M.L. Saija
Mr. A.H. Stering
Mr. P.G.W. van Wees

Bezoekadres
Eusebiusbuitensingel 3

Postbus 703
6800 AS Arnhem

tel. 026-3702026
fax 026-3702096

plieger-saija-advocaten@hetnet.nl
www.plieger-saija-advocaten.nl

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Arnhem, 19 januari 2012

Betreft : / IND
Ons kenmerk : 1034924 MS/ms
Uw kenmerk :

Hoger beroep

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer geboren op en mevrouw geboren alsmede hun minderjarig kind allen van Armeense nationaliteit, verblijvende te 3819 AB Amersfoort aan de AZC Amersfoort, Barchman Wuytierslaan 53, kiezen, te dezer zake domicilie ten kantore van mr. Mw. M.L. Saija aan de Eusebiusbuitensingel 3, Postbus 703, 6800 AS Arnhem, die bepaaldelijk tot gevolmachtigde is gesteld en als zodanig zal optreden, zulks met de macht van substitutie;

MACHTIGING

Gelet op het bepaalde in artikel 70 van de Vreemdelingenwet 2000, verklaart ondergetekende, Mw. M.L. Saija advocaat te 6800 AS Arnhem, Postbus 703, nadrukkelijk door de heer en mevrouw bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het indienen van een hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank Arnhem Awb 11/10260 en 11/10262 d.d. 22 december 2011(**productie 1**).

Plieger & Saija Advocaten is een samenwerkingsverband van zelfstandig opererende advocaten. Iedere aansprakelijkheid van de betreffende advocaat is beperkt tot het bedrag dat onder diens beroepsaansprakelijkheidsverzekering in het betreffende geval wordt uitbetaald.

De heer en mevrouw hierna te noemen appellant, kunnen zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank Arnhem, noch met de overwegingen die hieraan ten grondslag liggen en wel om de navolgende redenen.

I. Procesverloop

Appellant heeft op 27 september 2011 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel ingediend. Bij besluit van 25 februari 2011 heeft de Minister de aanvraag afgewezen. Bij brief van 24 maart 211 is daartegen beroep ingesteld. Bij uitspraak van 22 december 2011 is het beroep ongegrond verklaard.

Onderhavig hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Arnhem.

II. Grieven

Appellant heeft de volgende grief tegen de uitspraak van de rechtbank Arnhem.

Grief

Deze grief richt zich tegen het oordeel van uw rechtbank onder rechtsoverweging10 waar de rechtbank oordeelt:

'*Eiser heeft in de brief van 12 oktober 2011 gesteld dat verweerder niet zorgvuldig heeft getoetst of eiser in staat was om gehoord te worden gelet op de psychiater geconstateerde post traumatische stress stoornis. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt. Uit het Medisch advies horen en beslissen d.d. 16 september 2010 blijkt dat eiser gehoord kon worden en dat er geen beperkingen zijn op grond van medische problematiek die van invloed kon zijn op het horen. Uit het rapport nader gehoor blijkt voorts dat er vijf keer gepauzeerd is, dat aan eiser regelmatig gevraagd is of hij nog door kon gaan of dat hij wilde pauzeren en dat eiser geen klachten had over het gehoor. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dan ook zorgvuldig gehandeld en getoetst of eiser gehoord kon worden. De stelling van eiser slaagt dan ook niet.*'

Toelichting

Appellant kan zich niet in het oordeel van de rechtbank vinden. Appellant is van oordeel dat de rechtbank miskent dat verweerder, op grond van de door appellant ingebrachte medische informatie, een nader medisch onderzoek had dienen op te starten.

Appellant heeft tijdens de procedure een medische verklaring overgelegd waarin een deskundige arts, zijnde de behandelaar van appellant, heeft verklaard dat het zeer wel ogelijk is dat eiser zich tijdens het gehoor niet alles kon herinneren of dat hij ernstige concentratieproblemen had. Dit is namelijk inherent aan zijn post traumatische stress stoornis klachten waarbij concentratieproblemen en vergeetachtigheid kenmerkend zijn. Appellant heeft verweerder reeds voor het nemen van het bestreden besluit heeft gewezen op genoemde medische klachten met het verzoek de medische informatie af te wachten. Verweerder heeft dit nagelaten. Door dit na te laten en geen nader medisch onderzoek op te starten heeft verweerder niet voldaan aan zijn vergewisplicht. Uit medisch onderzoek is gebleken dat er sprake is van een Post Traumatisch Srtress Stoornis bij appellant. Verweerder had dienen te onderzoeken of eiser gehoord kon worden en dat er geen beperkingen waren op grond van medische problematiek die van invloed kon zijn op het horen. De rechtbank miskent dit door bovengenoemd oordeel.

De rechtbank miskent dat verweerder onvoldoende zorgvuldig heeft gehandeld. Dit blijkt tevens uit het oordeel van de rechtbank dat er vijf keer is gepauzeerd.

Het feit dat het gehoor vijf maal is onderbroken had aanleiding moeten zijn tot het onderbreken van het gehoor en te bezien of er sprake is van medische problematiek. Verweerder had in het kader van het zorgvuldig handelen het gehoor dienen af te breken om nader medisch onderzoek op te starten.

De rechtbank oordeelt dat verweerder zorgvuldig heeft gehandeld nu er regelmatig aan appellant is gevraagd of hij nog door kon gaan of dat hij wilde pauzeren en dat eiser geen klachten had over het gehoor.

Appellant is van oordeel dat de rechtbank miskent dat er, binnen de asielprocedure, sprake is van een ongelijke positie tussen appellant en verweerder en miskent mede de onwetendheid van appellant over de invloed en gevolgen, die het afleggen van verklaringen door een getraumatiseerd persoon, heeft op het verloop van de procedure en de toetsing van de aanvraag.

Op basis van de medische verklaring dat er bij appellant sprake is van een PTSS had verweerder aanvullend medisch onderzoek moeten opstarten. De rechtbank miskent dit.

Verweerder had dienen te bezien of appellant gehoord had kunnen worden. Dit alles klemt te meer nu appellant tijdens de gehoren heeft verklaard dat hij vergeetachtig is en zich niet goed kan concentreren vanwege de gebeurtenissen in land van herkomst. In dat kader wordt gewezen op het traumatabeleid waaruit blijkt dat inconsistenties en het niet coherent kunnen verklaring niet zonder meer kunnen worden tegengeworpen.

De rechtbank miskent dat verweerder niet voldoende zorgvuldig heeft gehandeld alsmede dat verweerder, in contra van zijn eigen beleid heeft handeld.

Dit alles klemt nu appellant is tegengeworpen onjuiste verklaringen te hebben afgelegd bijvoorbeeld omtrent het starten van een auto. Appellant heeft de auto beschreven waarin hij heeft gereden en details genoemd. Deze zijn door verweerder niet meegenomen bij de besluitvorming. Verweerder heeft zich vastgeklampt aan het type waarover apellant tijdens het gehoor heeft verklaard, namelijk dat het een **350 of 450 type zou kunnen zijn geweest.**

Daarbij komt dat de stelling van verweerder dat appellant meer had moeten kunnen vertellen omdat hij zes weken in de auto heeft gereden niet gebaseerd is op de verklaringen van appellant. Immers, appellant heeft verklaard nu juist niet in de auto te hebben gereden. Dit wordt niet betwist door verweerder.

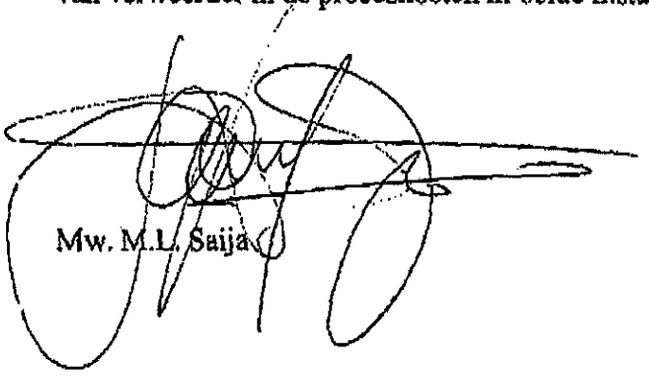
De rechtbank miskent dat de overwegingen tot afwijzing in het besluit allen worden afgeleid van het feit dat appellant de auto niet in tot in detail heeft kunnen beschrijven. Dit terwijl verweerder niet betwist dat appellant niet in de auto heeft gereden. De rechtbank miskent dat er sprake is van een onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd besluit.

Appellant verwijst naar de uitspraak van Uw Afdeling van 14 oktober 2011, ABRvS, 201101168/1/V2 met het verzoek de inhoud op zijn zaak van toepassing te achten. Hoger beroep van de vreemdeling tegen de uitspraak van rb Zwolle van 14 januari 2011 in zaak nrs. 10/43988 en 10/43987. De Afdeling overweegt dat de voorzieningenrechter niet heeft onderkend dat alvorens kon worden overgegaan tot beantwoording van de vraag of hetgeen de vreemdeling heeft ingebracht aanleiding geeft om aan de juistheid van de conclusies van het MediFirst-advies te twijfelen, hij eerst diende te beoordelen of in hetgeen door de vreemdeling is aangevoerd aanleiding kan worden gevonden voor het oordeel dat dat advies naar inhoud niet inzichtelijk en concludent is. In het MediFirst-advies is geen enkele onderbouwing gegeven van de conclusie dat geen sprake is van medische problematiek die van invloed kan zijn op de verklaringen van de vreemdeling. Het MediFirst advies is derhalve niet inzichtelijk. Door geen nader onderzoek te doen, heeft de Minister niet voldaan aan de ingevolge art. 3:2 Awb op hem rustende vergewisplicht. Hoger beroep gegrond, beroep gegrond.

III. Conclusie

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellant verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen.

Voorts verzoekt appellant u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidend beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, het bestreden besluit van 25 februari 2011 te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door uw Afdeling te bepalen termijn een nieuw besluit dient te nemen, met veroordeling van verweerder in de proceskosten in beide instanties.

Mw. M.L. Saija